

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Glasul poporului

La 5 martie au loc alegerile de noi deputați în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare, regionale, raionale, orașenești și comunale. Aceste alegeri sînt de o mare însemnătate politică, pentru că ele arată că oamenii muncii sînt adevărații stăpîni ai țării, toate organele puterii de stat — de sus pînă jos — fiind alese de popor, ale cărui interese și năzuințe le exprimă. Totodată alegerile vor constitui o strălucită manifestare a unității politico-morale a poporului.

În anii ce s-au scurs de la ultimele alegeri, pe harta patriei au apărut noi uzine și fabrici; dezvoltarea în ritm rapid a industriei socialiste a făcut să realizăm azi în numai 11 săptămîni întreaga producție industrială din 1938. Progresele realizate în întărirea și lărgirea sectorului socialist al agriculturii, dezvoltarea multilaterală a agriculturii, contribuie la îmbunătățirea aprovizionării populației cu produse agro-alimentare și a industriei cu materii prime. S-au construit zeci de mii de locuințe pentru oamenii muncii în toate regiunile, noi școli și așezăminte de cultură și sănătate. În acest interval a fost îmbunătățită salarizarea unor categorii largi de oameni ai muncii, s-au efectuat noi reduceri de prețuri la mărfuri de larg consum, care au sporit simțitor puterea de cumpărare a populației. Fiecare an aduce noi îmbunătățiri în traiul oamenilor muncii de la orașe și sate. Se dezvoltă continuu democrația socialistă, ia o tot mai mare amploare participarea activă a maselor largi populare la dezvoltarea problemelor obștești, se dezvoltă continuu economia națională și crește bunăstarea celor ce muncesc.

Ca și în alegerile trecute, Partidul Muncitoresc Român prezintă candidați comuni cu sindicatele, U.T.M., cooperația, mișcarea femeilor și alte organizații obștești, culturale și științifice în cadrul Frontului Democrației Populare, întruchipare a unității politico-morale a întregului popor.

Participarea activă a celor mai largi mase la întreaga desfășurare a campaniei electorale, prevederile legii noastre electorale cu privire la desemnarea candidaților precum și la asigurarea dreptului de

(continuare în pag. 2)

Noul Episcop al Aradului

— Alegerea, Investitura și Instalarea —

Alegerea.

După trecerea la cele veșnice a Episcopului Dr. Andrei Mageriu și după o vacanță de 6 luni, Colegiul Electoral Bisericesc s-a adunat în ziua de 15 decembrie 1960 la Palatul Patriarhiei Romîne din București, pentru a alege pe noul episcop al eparhiei ortodoxe romîne a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului.

După ce s-a oficiat în paraclisul Sfintei Patriarhii îndătinata doxologie, membrii Colegiului Electoral Bisericesc au trecut în sala festivă a Adunării Naționale Bisericești din Palatul Patriarhal.

Îndată după aceea, în aplauzele celor prezenți, și-au făcut intrarea în sală Prea Fericitul Patriarh Justinian, D. Dumitru Dogaru, secretar general al Departamentului Cultelor de pe lângă Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Romîne, I. P. S. și P. S. ierarhi, membrii ai Sfîntului Sinod, ș. a.

D. Dumitru Dogaru, secretarul general al Departamentului Cultelor, dă citire Decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. pentru deschiderea Colegiu-

lui Electoral Bisericesc, chemat să aleagă pe noul episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului.

Prea Fericitul Patriarh Justinian a luat cuvîntul, arătînd printre altele importanța scaunului vlădicesc de la Arad, vrednicia ierarhilor care au păstorit aici și urează Colegiului Electoral Bisericesc să aleagă ca Episcop al Aradului pe cel mai nimerit, mai destoinic și mai bine pregătit dintre cei îndreptățiți la această înaltă slujire. Apoi se suspendă ședința pentru o jumătate de oră.

În continuare ședința este condusă de I. P. S. Mitropolit Vasile al Banatului.

Se trece la votare. La deschiderea urnei și numărătoarea voturilor se constată că a fost ales ca Episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, Înalt Prea Cucernicia Sa Iconom Stavrofor Dr. Nicolae Corneanu, profesor la Institutul Teologic Universitar din Sibiu.

Noul ales este chemat în sala de ședință de către o delegație din sînul Colegiului.

Intrarea în sală a noului ales a fost înțîmpinată cu vii aplauze, iar după aceea Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vasile al Banatului, a bineventat pe I. P. C. Dr. Nicolae Corneanu, printr-o cuvîntare caldă și plină de învățăminte luminate pentru înalta misiune la care a fost chemat.

A răspuns nou-alesul Episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, I. P. C. S. Prof. Dr. Nicolae Corneanu, spunînd printre altele:

„Prin votul Domniilor Voastre, reprezentanți legiuiți ai clerului și poporului dreptcredincios, mi se face înalta cinste de a fi poftit să continui osîrdia unui lung șir de episcopi care au depus atîtea sfinte strădanii pe scaunul vlădicesc al Aradului. Cu emoție și cutremur mă plec în fața hotărîrilor Domniilor Voastre, în care văd împlinindu-se voia lui Dumnezeu... Socotindu-mi-se anii vîrstei, s-ar putea spune că sînt tînăr (37 ani, n. r.) și totuși au trecut 17 ierni de cînd prin rugăciunea Arhiereului, învrednicindu-mă de hiarul ce se împărtășește prin punerea mîinilor, slujesc la Sf. Altar. Am intrat în cinul preoțesc, urmînd exemplul unei lungi serii de moși și strămoși, care toți au slujit Dom-

(continuare în pag. 2)

Glasul poporului

(Urmare din pag. 1)

vot tuturor cetățenilor care au împlinit 18 ani, fără nici un fel de îngrădiri și fără deosebire de naționalitate, sex, religie grad de cultură, profesie sau durata domiciliului — reflectă superioritatea democrației socialiste, la temelia căreia se află lichidarea exploatarei omului de către om, conducerea statului de către oamenii muncii.

Candidații F.D.P. sînt propuși de organizațiile oamenilor muncii sau de adunările generale ale oamenilor muncii. Acest fel profund democratic de desemnare a candidaților asigură ca deputații în Marea Adunare Națională și în sfaturile populare să fie reprezentanți autentici ai poporului.

ieșiți din rîndurile muncitorilor, țăranilor și intelectualilor, din rîndurile femeilor și tinerilor, ale oamenilor muncii romîni și de alte naționalități. În toate circumscripțiile electorale sînt propuși drept candidați cei mai buni dintre cei mai buni oameni ai muncii, devotați cu trup și suflet cauzei socialismului, bucurîndu-se de o largă autoritate și prețuire pentru munca lor entuziastă și rodnică, pentru legătura lor strînsă cu masele, bogata activitate obștească, calitățile de buni gospodari.

Între candidații propuși sînt și reprezentanți ai cultelor, ierarhi și preoți ai Bisericii noastre, care s-au dovedit a fi vrednici luptători pentru pace și au sprijinit munca poporului pentru înflorirea patriei. Credincioșii noștri sînt chemați să participe cu însuflețire la campania electorală, la propunerea candidaților și să-și aducă alături de poporul muncitor contribuția lor la propășirea țării noastre.

Clasa muncitoare, țăranimea, intelectualitatea, toți oamenii muncii de la orașe și sate sînt hotărîți să întîmpine alegerile cu noi succese în munca lor creatoare pentru întărirea continuă a regimului democrat-popular și înflorirea patriei socialiste. Intreaga campanie electorală, alegerile de la 5 martie vor constitui o puternică afirmare a voinței poporului român de a lupta pentru victoria deplină a socialismului în Republica Populară Romînă, pentru triumful cauzei păcii.

Slujitorii altarelor și credincioșii Bisericii noastre, însuflețiți de dragostea de patrie, de pace și progres, sprijinesc munca poporului pentru o viață mai bună, mai fericită și lupta lui pentru pace și își dau votul lor celor mai buni fii ai poporului, care-și dăruiesc toate forțele pentru fericirea tuturor, pentru întărirea patriei, pentru biruința păcii în lume.

T. R

Noul Episcop al Aradului

(Urmare din pag. 1)

nului în luminate odăjdii. Numele lor e consemnat în hrisoave și cronici bănățene. De la ei am învățat dragostea de Biserică și iubirea oamenilor. Slujirea la altar am împlinit-o cu adîncirea studiului Sfintei Teologii. Mi-am însușit cu rivnă toate disciplinele teologice și m-am învrednicit în cele din urmă de titlul de doctor în Teologie. În decursul activității sale a publicat peste 100 de studii și articole în revistele și publicațiile bisericești, ocupîndu-se îndeosebi cu tîlcuirea scrierilor Sfinților Părinți, cu învățături scripturistice, lucrări de istorie bisericească, de combatere a superstițiilor și credințelor rătăcite, de sprijinire a muncii poporului pentru o viață mai bună și a luptei lui pentru pace. Arată în continuare funcțiile bisericești prin care a trecut, contribuția care a adus-o în aceste funcții spre mărirea Sfintei noastre Biserici Ortodoxe și înflorirea scumpei noastre Patrii. „Vremea în care m-am format corespunde epocii de schimbări structurale prin care a trecut o mare parte din omenire și, de asemenea, țara noastră. Am trăit aceste schimbări și ele au intrat în plămada ființei mele. Pulsațiile lumii renăscute și-au transmis ecoul și în cel mai îndepărtat colț al sufletului meu. Am devenit astfel una cu oamenii vremii noi pe care o străbatem, cu realizările și idealurile lor mărețe.” Adresîndu-se măritului Colegiu a spus: „Aș vrea să Vă asigur că voi depune toate eforturile de care sînt în stare, spre a nu vă înșela încrederea pe care mi-ați arătat-o. Făgăduiesc solemn conducerii sfintei noastre Biserici, Sf. Sinod, Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian și Inalt Prea Sfințitului Mitropolit al Banatului Vasile, precum și conducătorilor Statului nostru, Onoratului Departament al Cultelor de pe lîngă Președinția Consiliului de Miniștri și Domnului Secretar General Dumitru Dogaru personal, că vor avea în mine un cinstit și devotat slujitor al Bisericii și al intereselor obștești, cu timp și fără timp „tuturora făcîndu-mă toate, ca pe toți să-i trag la mîntuire” (I Cor. 9, 22). Vorbînd despre pacea lumii a spus „Cu aceeași tărie cu care voi susține pacea între cei ce ne închinăm aceluiași Dumnezeu în felurite limbi, voi fi alături cu cuvîntul și cu fapta de aceia care

nu precupețesc nici un efort pentru așezarea omenirii pe temeiuri cît mai trainice de bună înțelegere între popoare. Se depun azi strădanii ca niciodată în trecut, pentru ca omenirii să-i fie redată liniștea printr-o dezarmare generală și totală, prin renunțarea la orice intenții agresive a unui stat față de altul. Ar putea vreun credincios să nu fie trup și suflet alături de susținătorii nobilei cauze a păcii, al cărei stegar este marea noastră vecină U.R.S.S.? Nu poate, iar acest răspuns Biserica noastră l-a dat și îl dă continuu, cu cuvîntul și cu fapta. Cauzei acesteia îi voi închina și eu sincere și continue strădanii... Voi căuta să fiu pildă cu viața mea, stînd ca o lumină în calea tuturor, ca vîzînd astfel faptele bune ale Ierarhului lor, să nu se abată nici ei de la calea cea dreaptă.

Rog fierbinte pe Atotputernicul Dumnezeu să-mi stea într-ajutor și să-mi împlinească neputințele, iar pe noi pe toți să ne mîntuiască ca un bun și de oameni iubitor. Lui fie mărire în veci”.

În ziua de 16 decembrie 1960, întrunindu-se Sfîntul Sinod al Bisericii Ortodoxe Romîne, la palatul patriarhal, a confirmat alegerea întru episcop a I. P. C. Sale Prof. Dr. Nicolae Corneanu în scaunul Aradului, Ienopolei și Hălmagiului.

Hirotonirea și Investitura.

În ziua de 12 ianuarie 1961, a fost tuns în monahism la Sfînta mănăstire Cernica (de lîngă București), de către Prea Sfințitul Episcop Teoctist, vicarul Sfintei Patriarhii.

În ziua de 15 ianuarie 1961, la Biserica Sf. Spiridon din București s-a săvîrșit hirotonirea întru arhiereu a Inalt Prea Cuviosiei Sale Arhimandrit Dr. Nicolae Corneanu, de către Prea Fericitul Patriarh Justinian, Prea Sfinții Episcopi Antim și Teoctist vicari ai Sf. Patriarhii, înconjurați de un sobor de preoți și diaconi. La predică a vorbit I. P. C. Pr. Prof. Dr. Ioan Gh. Coman, rectorul Institutului Teologic Universitar din București, despre slujirea arhierească. La sfîrșitul Sf. Liturghii a vorbit Prea Sfințitul Nicolae al Aradului, care a mulțumit Prea Fericitului Părinte

Patriarh pentru osteneala pe care a depus-o și bunăvoința arătată. A mulțumit apoi P. S. Episcopi, P. C. preoți și diaconi, care au luat parte activă la această zi însemnată din viața Prea Sfinției Sale, precum și drept credincioșilor creștini care s-au adunat la această slujbă și a făgăduit că se va strădui să se poarte cu vrednicie în slujirea sa.

Joi 19 ianuarie 1961, a avut loc la palatul patriarhal din București solemnitatea Investiturii (înmînării cîrjii episcopale) Prea Sfințitului Dr. Nicolae Corneanu, Episcopul Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, de față fiind Prea Fericitul Patriarh Justinian, membrii ai Sf. Sinod, Domnul Dumitru Dogaru, Secretar General al Departamentului Cultelor, care citește decretul Prezidiului Marii Adunări Naționale, de confirmare a alegerii noului episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului și transmite noului episcop felicitările Departamentului.

Prea Fericitul Patriarh Justinian încredințează (înmînează) Prea Sfințitului Nicolae cîrja episcopescă, rostind cu voce limpede și solemnă formula prevăzută în Arhieraticon: „Primește cîrja aceasta, ca să păstorești turma lui Hristos cea încredințată ție și celor statornici și ascultători să le fie prin tine toiaș de reazim și întărire, iar celor neascultători și nestatornici, toiaș de certare, de îndreptare!”.

După aceasta Prea Fericitul Patriarh Justinian dă o seamă de învățăminte duhovnicești și pastorale Prea Sfințitului Nicolae, iar Prea Sfinția Sa mulțumește printr-o frumoasă și caldă cuvîntare. Cu acestea serbările de la București iau sfîrșit.

Instalarea.

Sîntem la Arad în ziua de duminică 22 ianuarie 1961. Este o dimineață de iarnă însorită, Catedrala din Arad este frumos împodobită în așteptarea vlădicului. Mulțime de credincioși așteaptă ora sosirii înalților oaspeți. La ora 9,30 sosesc Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Firmilian al Olteniei, Inalt Prea Sfințitul Mitropolit Vasile al Banatului, Prea Sfințitul Episcop Nicolae al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, Prea Sfințitul episcop Teofil al Vadului, Feleacului și Clujului, Prea Sfinți-

tul episcop Valerian al Oradiei, Prea Sfințitul episcop Teoctist vicar patriarhal, d. Ioniță Bărbulescu, Director general în Departamentul Cultelor, Ioan Onțan și Mircea Neicov, Directori în Departamentul Cultelor, ș. a. — Înălții oaspeți au fost întâmpinați la intrarea în Sf. Catedrală de un sobor de preoți și diaconi.

La loc de cinste în Catedrală se aflau reprezentanții cultelor din Ardeal și Banat, familia Prea Sfințitului Episcop Nicolae, vicarul Arhiepiscopiei Bucureștilor, pr. Al. Ionescu, vicari și consilieri ai Eparhiilor din Ardeal și Banat, vicarul Sf. Episcopii a Romanului și Hușilor, delegați ai Institutelor Teologice din București și Sibiu, în frunte cu rectorii celor două Institute, reprezentanți ai Departamentului Cultelor, ai organelor locale, ai clerului și credincioșilor din Eparhia Aradului.

După Sf. Liturghie care a fost slujită de I. P. S. Mitropolit Firmilian, P.P.S.S. Valerian și Nicolae, un sobor de protopopi și diaconi, D. Director General al Departamentului Cultelor Ioniță Bărbulescu da citire decretului Prezidiului Marii Adunări Naționale de recunoaștere a Prea Sfințitului Dr. Nicolae Corneanu în scaunul de episcop al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului.

După citirea decretului, păr. vicar al Sfintei Mitropolii a Banatului, protopop Dr. Gheorghe Cotoșman da citire Grametei Mitropolitane, prin care noul episcop e recomandat clerului și credincioșilor din Eparhia Aradului.

Ia apoi cuvântul Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Vasile al Banatului care prezintă înălțimea la care s-au ridicat Sfinții Părinți ai Bisericii și urează noului Episcop să pășească pe urmele lor.

Apoi I.P.S. Mitropolit Vasile conduce la scaunul arhieresc pe Prea Sfințitul Nicolae al Aradului.

Din partea Departamentului Cultelor a vorbit Dl. Director General Ioniță Bărbulescu, care a adus salutul Onoratului Guvern și al Departamentului Cultelor.

Din partea clerului și credincioșilor ia cuvântul păr. Mihut protopop al raionului Arad, care asigură pe Prea Sfințitul Nicolae de tot devotamentul și toată dragostea clerului și credincioșilor.

Tuturor le mulțumește Prea Sfințitul Episcop Dr. Nicolae Corneanu, care spune că nu formulează un program, întrucât învățătura și rînduiețile Bisericii sînt călăuze sigure spre mîntuire. Rostește cuvinte de cinstire a înaintașilor și făgăduiește să urmeze cuvîntul unui episcop arădan de a fi mereu cu poporul, de a sprijini năzuințele și lupta lui pentru viața cea nouă, pentru dezarmare și pace, ca să se împlinescă prorocia lui Iezechiil că armele vor fi nimicite și popoarele se vor bucura de pace netulburată. Invocă harul lui Dumnezeu, care să-l întărească spre tot lucrul bun, căci dorința Prea Sfinției Sale este să facă numai și numai binele.

Se rostesc apoi de către diaconi îndătinătele polihroane, la care corul Catedralei răspunde cu: „Mulți ani trăiască“.

Prea Sfințitul Nicolae binecuvintează clerul și pe credincioși.

Cei prezenți felicită apoi pe Prea Sfinția Sa. La masa, care a avut loc la orele 14 p.m. au toastat: Înalt Prea Sfinția Sa Dr. Vasile Lăzărescu Mitropolitul Banatului; Eminența Sa Dl. Dr. Friedrich Müller, episcopul Bisericii Evanghelice C.A. din

R.P.R.; Eminența Sa Domnul Kiss Alexa, Episcopul cultului Unitarian; Părintele vicar general Dr. Ciza Ferdinand în numele cultului romano-catolic; Părintele vicar Dr. Buthy Alexandru în numele cultului Reformat; Părintele vicar Tomici în numele credincioșilor ortodocși sîrbi; Domnul Rabin Dr. Neuman în numele cultului mozaic; Părintele vicar Traian Belașcu în numele Arhiepiscopiei Sibiului; Părintele Profesor Dr. Ioan Gh. Coman, rectorul Institutului Teologic Universitar din București; Părintele Prof. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic Universitar din Sibiu; Părintele protopop Teofil Chifa, în numele preoților hunedoreni. S-au spus cuvinte de prietenie și înfrățire între culte, de prețuire a vrednicilor Prea Sfințitului Nicolae, de însuflețit patriotism și de angajamente de a fi mereu cu poporul în munca lui și în lupta pentru pace.

Tuturor le-a răspuns Prea Sfințitul Episcop Nicolae al Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, mulțumind Onor. Guvern,

Departamentului Cultelor, Prea Fericitului Patriarh Justinian, I. P. S. și P. S. Ierarhi, membrii ai Sf. Sinod, clerului și credincioșilor și asigurînd că va lucra în duhul lui Hristos, duhul dragostei, al frăției și al păcii.

Cu acestea serbările împreunate cu instalarea Prea Sfinției Sale au luat sfîrșit, toți cei de față intonînd imnul arhieresc.

Noi ne bucurăm că dintre profesorii Institutului Teologic Universitar a fost ales pe scaunul Episcopiei Aradului unul din cei mai distinși membri ai Corpului profesoral. Astfel vechile legături dintre Arhiepiscopia Sibiului și Episcopia Aradului se continuă și se întăresc. În spiritul acestor legături frățești, întâmpinăm pe Prea Sfinția Sa Episcopul Nicolae cu urarea plină de bucurie:

INTRU MULȚI ANI

PREA SFINȚITE PĂRINTE !

Telegraful Român.

Inceputul propovăduirii Mîntuitorului

Sf. Apostol și Evanghelist Matei ne spune că Mîntuitorul Iisus Hristos, după ce s-a botezat în Iordan de către Ioan, a petrecut într-un loc retras timp de 40 de zile în post și rugăciune, pentru a se întări mai mult în greaua lucrare pe care o avea de desfășurat, iar pe urmă a mers în părțile Galileii. Aici și-a început El propovăduirea cu aceleași cuvinte cu care a început-o și Sf. Ioan Botezătorul cu puțin timp mai înainte, și anume cu cuvinte despre pocăință (Matei 4,17).

Intrucît în mintea multor credincioși de ai noștri „pocăința“ nu are totdeauna înțelesul ei cel mai adevărat, căci unii înțeleg prin pocăință smolirea feții, alții lipsa oricărui zîmbet sau altceva asemănător, fără însă prea multă trudă de îndreptare, alții treceau de la Biserica noastră la așa zisii „pocăiți“, socotim a nu fi de prisos să zăbovim puțin asupra a ceea ce Mîntuitorul și Sfinții Săi Apostoli au înțeles prin pocăință și asupra a ceea ce Sf. Scriptură și Sf. Părinți ne spun despre acest cuvînt.

În ziua pogorîrii Duhului Sfînt, Sf. Apostol Petru, răspunzînd mulțimilor care îl întreabă, asupra a ceea ce au de făcut, le spune: „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare din voi întru numele lui Iisus Hristos“ (F. Ap. 2,38). Sf. Apostol Pavel își concentrează și el întreaga sa predică înaintea regelui Agripa în cuvintele: „Mai întii celor din Damasc și din Ierusalim, apoi din toată țara Iudeii și păgînilor le-am propovăduit să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, săvîrșind fapte vrednice de pocăință“ (F. Ap. 26,20).

Intr-adevăr, cuvîntul „pocăință“, în limba greacă în care s-a scris Noul Testament, are înțelesul de: căință pentru un păcat săvîrșit, schimbare de gînd și de viață, întoarcere totală de la rău la bine sau orientare nouă în viață, și, mai ales, *hotărîrea de a nu mai greși și lucrarea de fapte bune, bineplăcute lui Dumnezeu și de folos semenilor*. Chiar Sf. Ioan Botezătorul face o strînsă legătură între pocăință și roadele ei, cînd zice: „Faceți dar roade vrednice de pocăință“ (Matei 3,8). Altfel spus, faceți fapte care să întărească sinceritatea pocăinței voastre. Și tot Sf. Ioan înșiră cîteva din aceste roade ale pocăinței cînd spune: Nu vă mîndriți cu funcțiile pe care le aveți, nu luați la nimeni mai mult decît este hotărît să luați — adresîndu-se mai ales celor care se ocupau cu încasarea dărilor —, nu asupriți pe nimeni, cel ce are două haine să dea una celui ce nu are și cel ce are de mîncare să facă asemenea (Luca 3,11—14).

Cu acest înțeles, de îndreptare a vieții și de

lucrarea a faptelor bune, găsim pocăința și în Vechiul Testament. Încă acum 3500 de ani Moise scria în una din cărțile sale: „Dacă un bărbat sau o femeie va face vreun păcat față de un om și prin aceasta va păcătui împotriva Domnului și va fi vinovat sufletul acela, să-și mărturisească păcatul ce a făcut și să despăgubească pe cel păgubit cu lucrul întreg și pe deasupra încă o cincime“ (Numeri 5, 6—7). „Cel ce își ascunde păcatele lui nu propășește, iar cel ce le mărturisește și se lasă de ele va fi miluit“ (Pilde 28,13).

Profetul Isaia arată mai limpede acest lucru cînd spune că Dumnezeu nu primește rugăciunile celor care nu vin la El cu căință curată și cu hotărîrea de-a nu mai greși și de-a face binele: „Cînd ridicați mîinile voastre către mine, eu îmi întorc ochii și cînd înmulțiți rugăciunile voastre nu le ascult“, pentru că „mîinile voastre sînt pline de sînge. Spălați-vă (deci), curățiți-vă! Nu mai faceți rău înaintea ochilor mei. Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă“. (Isaia 1, 15—17).

„Fiecare să se întoarcă de la calea lui cea rea și mîinile lui să nu mai săvîrșescă fapte silnice“ — spune Domnul prin gura profetului Iona nini-vitenilor, care apucaseră pe calea fărădelegilor de tot felul (Iona 3,8). „Sfîșiati-vă inimile și nu hainele voastre și întoarceți-vă cu pocăință la Domnul, Dumnezeuul vostru“, învață cum nu se poate mai înțelept profetul Ioil, vrînd să arate că pocăința cu adevărat nu este aceea de formă, de ochii lumii, ca ruperea hainelor și turnarea de cenușă pe cap — cum era obiceiul în vechime —, ci este cea lăuntrică, cunoașterea cu adevărat a lui Dumnezeu și pășirea pe calea poruncilor Lui.

Pe linia acestui înțeles al pocăinței merg și scrierile vechi creștine, precum și Sfinții Părinți. „Pocăința este o mare înțelepciune. Cel ce a păcătuit înțelege că a făcut rău înaintea Domnului și se suie în inima lui fapta pe care a săvîrșit-o, se pocăiește și nu mai face rău, ci săvîrșeste cu prisosință binele“ — se spune în cartea numită Păstorul lui Herma. Și tot acolo se adaugă: „Dacă vă întoarceți la Domnul din toată inima și lucrați dreptatea în restul vieții voastre, vă va ierta Domnul“.

Clement Alexandrinul învață și el că adevărata pocăință constă în a nu sta sub stăpînirea acelorasi păcate. — „Vrei tu, furule, ca crima ta să fie iertată? Incetează de a mai fura. Desfrînatul trebuie să stingă focul patimii și să ducă o

(Continuare în pag. 4)

Urmasii lui Iacov (Israil)

— Vinderea lui Iosif —

Iacov a avut doisprezece feciori. Cînd ei au ajuns mari, pășteau oile tatălui lor.

Iosif era unul din cei doisprezece feciori ai lui Iacov. Fiind el de şaptesprezece ani, păştea oile împreună cu fraţii săi şi îi aducea lui Iacov veşti despre purtările lor rele.

Iacov (Israil) îl iubea pe Iosif mai mult decît pe toţi ceilalţi fii ai săi, pentru că el era fiul bătrîneţelor lui. Ba îi făcuse şi o haină lungă şi aleasă. Dar fraţii îl urau pe Iosif „şi nu puteau grăi cu el prietenos“ (Facerea 37, 2—4).

Intr-o vreme Iosif a avut un vis şi l-a spus fraţilor săi, zicîndu-le:

„Ascultaţi visul ce am visat: Parcă legam snopi în ţarină şi snopul meu parcă s-a sculat şi stătea drept, iar snopii voştri s-au strîns roată şi s-au închinat snopului meu“.

Iar fraţii i-au zis:

„Ai să domneşti poate peste noi? Sau poate ai să ne stăpîneşti?“

Şi l-au urît încă şi mai mult pentru visul lui şi pentru spusele lui.

Dar Iosif a mai visat alt vis pe care l-a spus tatălui său şi fraţilor săi, zicînd:

„Iată ... soarele şi luna şi unsprezece stele mi se închinău mie“.

Atunci tatăl său l-a certat astfel:

„Ce va să zică visul acesta pe care l-ai visat? Au doară eu şi mama ta şi fraţii tăi vom veni şi ne vom închina ţie pînă la pămînt?“

De aceea îl pizmuiau fraţii lui, iar tatăl său păstra cuvintele acestea în inima sa (Facerea 37, 6—11).

Intr-una din zile, cînd fiii lui Iacov erau duşi cu turmele la păşune, acesta îl chemă pe Iosif şi îi zise:

„Dă-te şi vezi de sînt sănătoşi fraţii tăi şi oile şi să-mi aduci răspuns“. (Facerea 37, 14).

Iosif a plecat spre cîmp. Iar fraţii lui, văzîndu-l de departe, pînă a nu se apropia de ei, au început a unelti asupra lui, ca să-l omoare, şi-au zis unul către altul:

„Iată visătorul acela de vise — vine! Haidem să-l omorîm, să-l aruncăm într-un puţ şi să zicem, că l-a mîncat o fiară sălbatecă şi vom vedea ce se va alege de visele lui“.

Auzind însă acestea Ruben, a voït să-l scape din mîinile lor zicînd:

„Să nu vărsaţi sînge! Aruncaţi-l în puţul acela din pustie, dar mîinile să nu vi le puneţi pe el“. (Facerea 37, 18—22).

El voia să-l trimită, mai apoi, pe Iosif la tatăl său.

Cînd Iosif a sosit la fraţii săi, ei l-au desbrăcat îndată de haina cea lungă şi frumoasă, l-au luat şi l-au aruncat într-un puţ părăsit şi deşert. Apoi s-au aşezat să mănînce.

Dar tocmai atunci soseau în partea locului oarecare negustori ismailiţi, „ale căror cămile erau încărcate cu tămîie, cu balsam şi cu smirnă, pe care le duceau în Egipt. Şi unul din fraţi anume Iuda, a zis celorlalţi:

„Ce vom folosi de vom ucide pe fratele nostru şi vom ascunde sîngele lui? Haidem să-l vindem ismailiţilor acestora şi să nu ne ridicăm mîinile asupra lui, pentru că e fratele nostru şi trupul nostru.“

Şi au ascultat fraţii lui“. (Facerea 37, 25—27).

Astfel, cînd negustorii au trecut pe acolo, fraţii l-au scos pe Iosif din puţ şi l-au vîndut lor cu douăzeci de arginţi. Iar aceştia l-au dus în Egipt.

Peste puţin, întorcîndu-se Ruben la locul acela, a văzut puţul gol şi de supărare şi-a rupt hainele. Iar fraţii lui, ca să ascundă fapta pe care o săvîrşiseră, au luat haina lui Iosif şi junghiind un ied, au muiat-o în sînge. Apoi au dus haina cea lungă şi aleasă lui Iacob, zicînd:

„Am găsit aceasta; vezi de e haina fiului tău sau nu!“

Iacov a cunoscut îndată haina şi a zis:

„E haina fiului meu! L-a mîncat o fiară sălbatecă!“

Atunci şi-a rupt Iacov hainele sale şi a plîns pe fiul său zile multe. După aceea s-au adunat toţi feciorii lui şi toate fetele lui şi au venit să-l mîngîie; dar el nu voia să se mîngîie, ci zicea: „Plîngînd, mă voi pogori în iad la fiul meu!“ (Facerea 37, 29—36).

Cele întîmplate cu Iosif preînchipuie pe cele ce aveau să se petreacă mult mai tîrziu cu Mîntuitorul Iisus Hristos. Dacă fiul lui Iacov a fost vîndut cu douăzeci de arginţi, Fiul lui Dumnezeu a fost şi El vîndut cu treizeci de arginţi.

Amîndoi au fost nevinovaţi.

Pe urma vînzării, Iosif a ajuns în Egipt şi acolo, la vreme i-a scăpat pe mulţi de foamete şi de la moarte, iar mai apoi i-a scos pe fraţii săi din robie. Fiind vîndut şi osîndit la moarte, Mîntuitorul Hristos, prin jertfa Sa deplină, ne-a scos din robia păcatului şi a morţii. D. Călugăr

Din Sf. Liturghie

BINE ESTE CUVÎNTAT

Bine este cuvîntat
Şi slavă puterii Lui
Cel ce vine pe pămînt
În numele Domnului.

Dumnezeu e Domnul Sfînt
Şi lumii s-a arătat,
Fie-n veci mereu slăvit
Fie binecuvîntat,

Unul Sfînt Iisus Hristos,
Domnul cerului senin,
Întru slava cea de veci
A Lui Dumnezeu — Amin —

Fie Numele cel sfînt
Al Domnului lăudat
Şi în cer şi pe pămînt
Pururi binecuvîntat!

Pr. Al. Gherghel

Inceputul propovăduirii Mîntuitorului

(Urmare din pag. 3)

viaţă curată, tilharul trebuie să restituie prada şi să dea ceva în plus, iar martorul mincinos să înveţe să spună adevărul“.

Şi după Sf. Vasile cel Mare şi Ioan Gură de Aur pocăinţa este înnoirea vieţii şi hotărîrea neclintită de a nu mai greşi. „Cel ce mărturiseşte păcatul său — spune Sf Vasile cel Mare — nu este acela care se mărgineşte a zice: Păcătuit-am, pe urmă rămîne în păcat, ci acela care, după cuvîntul psalmistului, a descoperit păcatul său şi se căieşte de el. Căci ce ar folosi toate îngrijirile medicului dacă bolnavul nu se păzeşte de cele vătămătoare vieţii sale? Astfel, iertarea unei nedreptăţi nu serveşte nimic acelui care săvîrşeşte altele, nici iertarea desfrînării acelui care stăruieşte într-o viaţă desirînată“. „Cunosc pe mulţi — învaţă şi Sf. Ioan Gură de Aur — care spun că trebuie să ne plîngem păcatele, dar nimic bun nu fac; postesc regulat şi poartă haine aspre, dar iubesc banii mai mult decît cîrciumarii şi se aprind de mînie mai mult decît fiarele sălbatice... Aceasta nu este pocăinţă, ci numai umbră a ei“.

Din cele arătate pînă aici am putut vedea că, în adevăratul ei înţeles, pocăinţa înseamnă *cu-noaşterea* cît mai deplină a Părintelui nostru ceresc, părerea de rău adîncă pentru păcatele săvîrşite, *hotărîrea* fermă de a nu mai cădea în păcatele de care ne-am căit şi *lucrarea* cu sîrg a faptelor bune. Ţinta ultimă a acestei pocăinţe este aşmănarea noastră cu Dumnezeu, după cuvîntul Mîntuitorului ce zice: „Fiţi desăvîrşiţi, precum şi Tatăl vostru cel ceresc desăvîrşit este!“ (Matei 5,48).

Exemple de o astfel de pocăinţă avem nenumărate în istoria Bisericii noastre. Aceştia au slăvit nu numai Biserica lui Hristos, ci au lucrat şi pentru îmbunătăţirea vieţii semenilor lor.

Să luăm, aşadar, şi noi aminte la înţelesul pe care pocăinţa îl are în viaţa noastră creştină, pentru a fi creştini nu numai cu numele ci şi cu fapta, căci numai așa vom fi bineplăcuţi lui Dumnezeu şi de folos oamenilor şi Patriei noastre dragi.

Diaconul Gheorghe

Îndrumări pentru părinţi

Dragostea părinţilor faţă de copiii lor e ceva firesc. În privinţa aceasta nici în decalog nu-i poruncă specială, care s-o impună. Datoriile ce decurg pentru părinţi din legea dragostei pentru copiii lor, se pot vedea din cîteva cuvinte, şi anume: să facă din copiii lor nişte oameni întregi. Dar la acest lucru se ajunge, printr-o bună educaţie fizică, instrucţie şi educaţie morală. Prin educaţie fizică se înţelege: hrana, îmbrăcămîntea, curăţenia, ca să fie copilul pe deplin sănătos, să crească şi să-şi dezvolte forţele fizice în chip normal. Ei sînt datori să poarte grije de toate acestea şi să-i crească bine, ferindu-i de lux şi de orice fel de abuz; şi să-i deprindă cu cumpătarea, modestia şi măsura în toate cele ale vieţii omeneşti. Iar instrucţia sau educaţia spiritului se face mai mult în şcoală; iar părinţii să se intereseze îndeaproape de cele ce nvaţă copiii lor şi să-i ajute şi să-i încurajeze la învăţătură, îndrumîndu-i, după aptitudinile copiilor, către anumite şcoli superioare şi de specializare, către anumite ramuri de activitate, ajutînd la progresul poporului şi cîştigîndu-şi pîinea prin muncă şi cinste. Educaţia morală, formarea inimii ori a caracterului e un lucru de mare valoare şi greu, care cade şi în sarcina părinţilor. Ei să observe din fragedă copilărie, ce instincte şi înclinări are copilul, să-l încurajeze şi să dezvolte pe cele bune şi să împiedice pe cele rele, cu mult tact şi înţelepciune. Tatăl cu autoritatea şi severitatea sa, iar mama cu blîndeţea şi gingăşia ei, vor deprinde pe odraslele lor, cu ascultarea de învăţăturile, îndemnul şi sfaturile lor, şi mai ales cu urmarea pildei bune şi frumoase, pe care trebuie să le-o dea în decursul vieţii lor.

Deci ia aminte, fiule, creşte-ţi copiii în sănătate trupească şi sufletească, oameni de caracter, ca să te bucuri în viaţă de-o bună linişte şi mulţumire şi să dai societăţii oameni aleşi şi buni! Prel. de Pr. V. Anastasiu Bassarabin

Pe urmele strămoşilor — la Călăraşi

În vitrinele muzeului din Călăraşi sînt expuse peste 1300 de piese rare, iar în depozit — alte peste 4000 aşteaptă să fie aranjate şi catalogate. Ele îţi oferă o întîlnire cu trecutul.

Impresionează în mod deosebit — măiestria cu care au fost lucrate vasele de ceramică — existente în perioada de trecere de la cultura Boian, la cultura Gumelniţa, (este o ceramică în 2 culori — alb şi roşu — cu incizii albe pe fond roşu închis. Sînt şi ornamente figurale ce înfăţişează capete de silenii şi lei). Sînt impresionante vasele dacice şi cele provinciale romane — prin perfecţiunea execuţiei.

Stîrnesc curiozitatea resturile unui cazan hunic din perioada migraţiunilor — cît şi maxilarul superior al unui mastodont şi epifiza humerului drept de la un dinotherium.

Aici se află şi un tezaur din 1500 de monezi din diferite epoci.

Săpăturile care au scos la iveală aceste comori, au fost în punctele: Independenţa, Andolina-Vărăşti, Movila Albă, Cuza Vodă şi Piuia Pietrii. S-a găsit un pahar de sticlă din sec. IV provenit din Siria şi nişte ţevi rituale de os, fuse, greutate pentru războiul de ţesut, cuţite de fier, gresii, un cîmîtir cu 30 de podoabe din spondilus, altele din cupru — găsite într-un mormînt neolitic — alături de un topor de piatră — şi un ulcior de lut (ascos) — găsit în alt mormînt — Acestea ajută la completarea materialelor în epoca de tranziţie de la neolitic la cultura de bronz.

Este impresionant să te întîlneşti peste veacuri prin intermediul acestor urme cu cei care au trăit odată pe acest pămînt strămoşesc.

M.